

ki se skupno imenujejo „Ruonac“ (Ronec). Tukaj je primerno lepo razvita sadjereja, za kar gre vsa hvala pokojnemu rodoljubu in po malem pesniku slovenskemu Petru Podreki.

Po cesti iz Brišč prideš čez nekaj minut do Podbunësca. Tukaj je dolina ozka in divja; hribi se strmo in visoko dvigajo, gozdov in sivih pečin ne manjka, kakor tudi divjih med ruševinami in skalami uglobljenih potokov.

V hribu na desnem pod Matajurjem je zopet več drugih vasij s skupnim imenom Mersin. Na levi pa čez vodo, nasproti Mersinu, visoko v gori je druga skupina Erbeč imenovana, s svojo cerkvijo in z velikimi zvonovi, kateri z vrha gore mogočno doné po dolini. Od te cerkve greš še uro naprej za hrib po skaloviti poti, in prideš précej v našo beneško-slovensko kršno Črnogoro, ali prav za prav Črni vrh, vas s primitivnimi, krepkimi, povsem tipičnimi prebivalci. To so ti pravi ljudje korenjaki, širokopleči, da malo takih. Pristna slovenska kri! Bavijo se, kakor tudi vsaj deloma Erbečanje in Mersinci, največ z živinorejo.

Podbunësec je mala kopica hiš, kjer se nahaja zadnja italijanska pošta in telegrafska postaja. Pošta je v vsakdanji zvezi z avstrijsko pošto v Kobaridu.

Od Podbunësca naprej dobiš še nekaj tu in tam raztresenih hiš in pa malo vasico Štúpico, kjer ima svoj sedež obmejna finančna straža. Od Štúpice prideš takoj na državno mejo, katera seka reko in cesto v zeló tesni in dolgi dolini med strmima, skoraj navpičnima gorama, Matajurjem in Mijo.

Kraj je tukaj skoz in skoz divje-romantičen. Dolina se pri Štúpici obrača proti Kobaridu. Onkraj vode pa, tudi pri Štúpici, se odpira med Mijo in med črnovrškim gorovjem tesen in dolg prehod „Priedol“, ki te pelje med tarčentske Slovence. Nadiža, katera med Mijo in Matajurjem gre za cesto do Robiča, dela pri tej vasici hudomušen ovinek okolo severne in zahodne strani Mije, tako da je zopet najdeš na koncu Priedola.

In tako, dragi Slovenec, sem te pripeljal do avstrijske meje in še mimo v „kobaridski kot“, kjer se dolina zopet široko odpira in postaja zopet prijazna in bolj priljudna. Ako potuješ le naprej, srečno hodi! V soški dolini dobiš več lepega in zanimivega; saj krasota te doline slovi daleč okoli.

Ako pa želiš kreniti nazaj z menoj, da si ogledava, tako mimogredé, še ostalo Beneško Slovenijo, hajdi! Izpijeva kozarec domačega „cividina“ pod Bunëscem, potem jo udariva peš čez lesen most, da potujeva nazaj po drugi strani Nadiže, po lepo obdelanem in rodovitem polju, skozi vasi Ščigla, Laze in Tarčét, vse lepo ležeče v podnožju hribov. Od Tarčéta te pelje pot nekoliko v hrib do Landarja (po italijanskem imenu „l'antro“ jama). Ta je zopet znamenit in zanimiv kraj za našo deželico. V lokalni zgodovini pod staro uredbo je Landar stal na čelu, kakor sem že omenil, vsem malim dekanijam nadiške in sovodnjiške doline (Landarska banka ali miza). V cerkvenem oziru je še sedaj prva podružnica v župniji, z lepo cerkvijo, kateri (mimogredé povedano) sedaj napravljajo orgle — redkost med beneškimi Slovenci. (Dalje.)

Iz koša.

Poslal je nekdam skrupcan sonet
Mladenič za prvo številko,
Tožeč, da brez upa on, jadni poet,
Zaljubljen je v Milko.

Ko družega ne bi pristavil vsaj!
A slušaj staro in mlado:
Zahteval je svoj rokopis še nazaj
S primerno nagrado.

Anton Medved.